

ומר [רבי שמעון בן גמליאל] סבר, שבות רחוקה נמי התירו במקדש, ולא גזרו בו שלא לאפות מיום טוב לשבת.

מתניב רב מרי לרב חסדא: שתי הלחם הבאות בעצרת, אינן נאכלות לא פחות משנים ימים מיום אפייתן, ולא יותר על שלשה ימים מאפייתן.

כיצד? — בדרך כלל, כאשר הן נאפות בערב יום טוב של עצרת, הן נאכלות ליום טוב! דהיינו לשנים [ליום השני] מאפייתן.

ואם חל יום טוב של עצרת להיות ביום הראשון אחר השבת, שהן נאפות מערב שבת, הן נאכלות ביום טוב, ליום השלשה מאפייתן.

לפי שאפיית שתי הלחם אינה דוחה לא את השבת ולא את היום טוב.

ואסיק רב מרי לקושייתו:

ואי אמרת כדרב חסדא, דצורכי שבת נעשין ביום טוב, אמאי אין אפייתן דוחה את היום טוב?

השתא, צרכים דשבת, לעשותן ביום טוב שרי.

צרכים דיום טוב גופו, לעשותן ביום טוב — מיבעיא למימר דשרי?! והרי אף אם אינם ראויים לאכילה באותה שעה שבה הן נאפות [לפי שאינם נאכלות, עד שישחטו עליהם את שני כבשי העצרת ויזרק דמם], מכל מקום ראויות הן לאותו היום. וודאי לא גריעי מצרכי שבת שלמחרת היום טוב, שמותר לרב חסדא לעשותן מן התורה ביום טוב אפילו סעד לבו ואין עושה אותן כלל לצורך יום טוב.

אמר ליה רב חסדא: לעולם, אין איסור אפיה מיום טוב לשבת, אלא משום שבות. ואפילו הכי גזרו בה אף במקדש.

כי דוקא שבות קרובה הנוגעת ליום הזה עצמו התירו במקדש, שלא גזרו משום שבות.

אבל שבות רחוקה, שאין בה צורך לבו ביום, אלא לשבת אחרת — אף במקדש לא התירו לדחות מחמתו איסור שבות דיום טוב.

ושוב שאלו: ולרבי שמעון בן גמליאל, דאמר משום רבי שמעון בן הסגן" לחם הפנים דוחה באפייתו את יום טוב, משום שהותר בו צורך אוכל נפש. ואינו דוחה את יום צום הכפורים" [שלא הותרה בו מלאכה לצורך אוכל נפש] — מאי איכא למימר? והרי מוכח ממנו, דאין לחלק בין שבות קרובה לשבות רחוקה.

בשלמא לדידי, בדאורייתא קמיפלגי, שלחכמים אין צורכי שבת נעשים ביום טוב. ולרבי שמעון בן גמליאל צורכי שבת נעשים ביום טוב.

ואני סובר כחכמים.

אלא לדידך, במאי קמיפלגי? כי אם תאמר כמוני שבכך נחלקו — מדוע הכרעת שלא כחכמים? [תוספות].

אמר ליה רב חסדא: בהא פליגי:

מר [תנא קמא] סבר, שבות רק קרובה התירו במקדש. אבל שבות רחוקה לא התירו! ולעולם מדרבנן אין אפייתו דוחה יום טוב.